

U pil od výrobce 2 a půl vagonu lepenky za účelem dalšího prodeje, spadala tato jeho činnost pod pojem obchodování pokoutního. Dále je zjištěno, že věděl, že lepenka patří ku zboží zabavenému, že ceny pro ni jsou předepsány a že ji koupil v úmyslu, by ji proti předpisům nařízení výše citovaného učinil předmětem pokoutního obchodu, věda, že zabavením se stala soukromému obchodu méně přístupnou a že tím zvýšený nepoměr mezi poptávkou a nabídkou mu zaručuje dosažení vyšších, ba i přemrštěných cen. Dále je zjištěno, že znal čísla, počet svazků i skutečnou cenu lepenky, která byla nejvyšší 150 K za 1 q a že přes to udal Zikmundu E-ovi jako cenu jím požadovanou 230—250 K, že se obrátil na tohoto, by tento další prodej sprostředkoval, v přesvědčení, že týž nalezne firmu, která by si vymohla dopravní osvědčení, jehož by on jako obchodník nedosáhl a že mu jakost i množství lepenky oznámil. Tím jest jednak po stránce objektivní dolíčena nejen způsobilost prodeje, zvyšovati ceny, nýbrž i skutečně nastalý tento účinek, jednak po stránce subjektivní zjištěno ještě více, nežli pouhé ke skutkové podstatě zmíněného přečinu stačící vědomí možnosti řečeného účinku, totiž přímý úmysl, tímto pokoutním způsobem obchodování zvýšiti in concreto cenu předmětu potřeby. Pravíť rozsudek, že všichni obžalovaní byli si vědomi stupňování ceny lepenky, ba že bylo přímo jejich cílem, neboť tak měla dojíti uspokojení jejich touha po snadném a neoprávněném zisku. Poněvadž pak obchodníkovi nemůže býti neznám za nynějších hospodářských poměrů nevyhnutelný vliv jednotlivých prodejů za určité vysoké ceny na vytváření se cen stejného i jiného zboží v obchodě dalším, je tímto zjištěním implicity zjištěno i vědomí obžalovaného o způsobilosti jeho pletichářského obchodování působiti na vzestup cen dotyčného předmětu potřeby všeobecně. S tohoto hlediska je lhostejno, že zboží obžalovaným B-em prodané bylo již firmou E. a H. částečně spotřebováno, že zboží nebylo od výrobce odvezeno potají, nýbrž na podkladě odběrného osvědčení a že nebylo rozprodáno po částech. K tvrzení zmateční stížnosti, že stěžovatel dopravil lepenku do Čech ve všeobecném zájmu, dlužno uvést, že — bylo-li tomu tak — měl lepenku po jejím dopravení do Čech nabídnouti hospodářskému svazu papírnického průmyslu, by jí tento dále disponoval. Nesprávným jest též tvrzení, že v činu jeho, jakož i obžalovaného Zikmunda E. lze spatřovati pouze politický přestupek nařízení ze dne 13. dubna 1918 čís. 141 ř. z.; přestupek takový byl sice spáchán, vedle toho však splněna jest skutková podstata přečinu pletich.

Čís. 258.

Pojmu »ukrývání« dle § 185 tr. zák. odpovídá také činnost, která, ižsue mnohdy omezena jen na zcela krátkou dobu, zakládá onen trvalý stav vlastního ukrývání. Spadají sem též různá pomocná jednání, jimiž se »ukrývání« podporuje.

(Rozh. ze dne 16. září 1920, Kr II 48/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Meiera (Maxe) a Rachely S. do rozsudku

zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. ledna 1920, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a), b) tr. z.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje se stanoviska § 281 čís. 9 a) tr. ř. především názor, že nalézacím soudem zjištěná činnost obžalovaných Meiera (Maxe) a Rachely S. neodpovídá pojmu ukrývání ve smyslu § 185 tr. z., kterým byli oba uznáni vinnými. Ukrývání předpokládá prý déle trvající činnost, kterou má ukradená věc býti uschována a tím přivedena v bezpečí a kterou má býti umožněno neb usnadněno, by předcházející pachatel věc onu držel a užíval nebo kterou má býti stížena vypátrání předchozího činu. Pojmu toho nevyplňuje prý především činnost obžalovaného Meiera S., pokud spočívá v tom, že zapůjčil Marku K. část peněz na zaplacení kupní ceny za koupené jím, z krádeže pocházející hnací řemeny a že mu dal k použití váhy, by řemeny odvážil. Tyto pomocné činy prý se ostatně vztahovaly na nabytí věci osobou třetí. Ale ani v poskytnutí skladiště obžalovaným S. na uložení řemenů nelze prý spatřovati ukrývání, poněvadž skladiště náleželo výhradně K-ovi, který od něho i klíč měl a který i řemeny ve skladišti uložil. Uložení řemenů mělo prý ostatně jen za účel, uvésti ve skutek převzetí řemenů, jež K. již byl koupil. Také v jednání obžalované Rachely S-ové, která dala řemeny Františkem R. přenést z skladiště do obchodní místnosti, nelze prý spatřovati »ukrývání«, poněvadž prý k tomu potřebná činnost skrývání, tajeňí věcí, ještě nebyla vešla v chod, věci samé pak již bylo nabyto třetí osobou (kupcem). Po stránce subjektivní namítá zmateční stížnost proti rozsudku, že přehlíží, že se k ukrývání vyžaduje v první řadě vůle, právě k ukrývání ukradené věci směřující. Vůle taková není prý rozsudkem prokázána ohledně žádného z obžalovaných, u Rachely S-ové pak nelze jako ukrývání pojímati ani pokus, chrániti vlastnictví kupce ukradených věcí před pátrající vrchností. Že táž obžalovaná na ukrývání řemenů vůbec nepomýšlela a nic nepředsevzala, co by představovalo nějaký akt ukrývání, je prý patrné z toho, že obchodní místnost byla každému volně přístupna a že obžalovaná musila počítati s tím, že tam policejní orgány mohou zase hned přijíti. Konečně dovolává se zmateční stížnost ohledně obou obžalovaných i toho, že není bezvadným způsobem prokázáno jejich vědomí o tom, že řemeny pocházejí z krádeže. Zmateční stížnosti nelze v žádném z naznačených zde směrů přiznati oprávnění. I když se uzná v podstatě správnost v úvodě citovaného názoru, týkajícího se pojmu ukrývání, které by dle toho náleželo do kategorie trestných činů, záležejících v déle trvajícím uskutečňování zločinné skutkové podstaty, a bylo tudíž zásadně deliktem trvalým, nelze přece říci, že by pojmu ukrývání dle § 185 tr. z. neodpovídala také činnost, která, jsouc sama mnohdy jen na zcela krátkou dobu trvání omezena, onen trvající stav vlastního ukrývání zakládá, tedy ku př. skrytí, zakopání věci ukradené (zpronevěřené). Pojem ukrývání ale vyplňují také pomocné akty, kterými se, jako ku př. v přítomném případě zapůjčením peněz na opatření si věci ukradené, půjčením váhy k odvážení jejímu

a poskytnutím skladiště na její uložení, jinému pachateli umožňuje, zabezpečuje držení věci té, a kterými se zároveň původnímu vlastníkovi stěhuje možnost, naléztí opět předmět činu. Bezvýznamnou je i další námitka, že Marek K. řemenů nabyl koupí již před tím, než byly uloženy do skladiště, jež obžalovaný k tomu poskytl, neboť povahy věci ukradené řemeny onou koupí nepozbyly, to tím méně, že, jak zjišťuje rozsudek, oběma obžalovaným bylo dobře známo, že jde o věci kradené. Pokud jde o vývody zmateční stížnosti, týkající se obžalované Rachely S-ové, lze především poukázat na to, co zde již bylo řečeno. Dodati sluší pouze tolik, že činnost její, směřující dle rozsudkového zjištění k odstranění ukradených věcí z místnosti, ve které do té doby uloženy byly, před pátrající vrchností do místnosti jiné, odpovídá pojmu ukrývání tím spíše, když v tu dobu stav ukrývání dle zjištěného stavu věci již trval a čin obžalované měl za účel, aby stav ten i na dále se udržel. Výtku, jakoby byl rozsudek ohledně obou obžalovaných opomenul zjistiti vůli, směřující právě k ukrývání věcí ukradených, jest neoprávněna, neboť ohledně obžalovaného Meiera S. zjišťuje soud nalézací, že nehledě k poskytnutí zápůjčky a k půjčení váhy, dal K-ovi za účelem uložení řemenů k dispozici místnosti, při čemž v bezprostřední souvislosti s tímto zjištěním zdůrazňuje, že řemeny prodány byly K-ovi zcela neznámým, teprve 19letým mladíkem za okolností nanejvýš podezřelých u přítomnosti obžalovaného S-a i za jeho přispění, z čehož, nehledě k jiným ještě momentům, dovozuje rozsudek nejen vědomí obžalovaného S-a o tom, že řemeny pocházejí z krádeže, nýbrž, nejsou v pochybnostech o podstatě a pravém účelu uložení řemenů ve skladišti, shledal ve veškerém počínání Meiera S-a předsevzatém najednou a v těsné souvislosti s uložení řemenů ve skladišti, skutkovou podstatu zločinu podílnictví ukrýváním, která onen úmysl, směřující právě k ukrývání věcí ukradených, samozřejmě předpokládá, čímž nalézací soud, pojímá-li se zejména rozsudek, jeho výrok a odůvodnění, jako celek, zjišťuje implicity i úmysl ten. O obžalované Rachel S-ové pak zjišťuje rozsudek výslovně, že její úmysl směřoval k tomu, by řemeny byly odstraněny, a nemůže vůle, směřující k ukrývání věci, vyjádřena býti přiléhavěji, než zjištěním úmyslu, dostati předměty z místa, kde dotud ukrývány byly, na místo bezpečnější, kde by pátrající po nich vrchností nalezeny nebyly. Na váhu padají tu i skutečnosti nalézacím soudem ohledně obou obžalovaných zjištěné, že totiž obžalovaný Meier S. vůči policejnímu agentu Antonínu H. rozhodně popřel, že by věděl něco o koupí řemenů a že totéž prohlásila vůči policejním orgánům obžalovaná Rachel S-ová bezprostředně před tím, než dala řemeny odstraniti.

Čís. 259.

Za podmínek § 62 tr. ř. není závady proti opětné delegaci od delegovaného na jiný soud.

(Rozh. ze dne 17. září 1920, Nd II 142/20.)

Vyřizuje stížnost na usnesení vrchního zemského soudu v Brně, jímž byla k návrhu vrchního státního zástupce trestní věc proti A-ovi pro